

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a Dr. ... Ügyvédi Iroda által képviselt ... I. rendű és Dr. ... ügyvéd által képviselt II. rendű alperes neve (II. rendű alperes címe I. emelet) II. rendű alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 31.G.40.215/2012/22. számú ítéletével kiegészített, 2012. december 11. napján kelt 31.G.40.215/2012/17. számú ítélete ellen a felperes részéről 18. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja;

kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 100.000 (Százezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, megállapítja, hogy a le nem rótt 1.562.600 (Egymillió-ötszázhatvankettőezer-hatszáz) forint jogorvoslati illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében egyetemlegesen kérte kártérítés jogcímén kötelezni az alpereseket elsődlegesen 30.979.340 forint, másodlagosan 26.923.913 forint és annak 2011. szeptember 20. napjától a kifizetésig járó, a Ptk. 301. §-a szerinti késedelmi kamata megfizetésére. Előadta, hogy a Pest Megyei Bíróság mint másodfokú bíróság 3.Pkf.23.549/2006/2. számú végzése szerint a felperes mint túlélő házastárs özvegyi jogával terhelten örökölte meg néhai ... törvényes leszármazója a II. rendű alperes az I. rendű alperes által örökhagyó nevének kezelt értékpapírszámlán elhelyezett ...okat és ...eket. Ezen értékpapírok utáni hozamokra a felperes a haszonélvezeti joga alapján a Ptk. 164. §-a szerint élete végéig jogosult volt, 2006. március 31-én bejelentette az I. rendű alperesnek, hogy az állagörökös II. rendű alperes részére felperes személyes hozzájárulása és jelenléte nélkül az értékpapírok nem adhatók ki. A II. rendű alperes 2007. április 10-én és 2007. április

11-én az I. rendű alperestől felvette a két értékpapír tőke részét és az addig keletkezett hozamokat, mindösszesen 42.828.826 forintot. Ezzel jogellenesen szüntette meg felperes holtig tartó haszonélvezeti jogát, az I. rendű alperes pedig felperes nyilatkozata figyelmen kívül hagyásával, jogellenesen teljesítette II. rendű alperesnek a kifizetést, így a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján kárfelelősségük fennáll, és az a Ptk. 344. § (1) bekezdése értelmében egyetemleges. Hivatkozott továbbá arra, hogy haszonélvezeti joga jogellenes megszüntetése okán a Ptk. 355. § (4) bekezdése szerint elmaradt haszon megtérítésére is igényt tarthat. Az elsődleges keresete összege körében előadta, hogy 2011. szeptember 30-ig számítottan az Állampapír árfolyamnyeresége 2.706.436 forintot, a Kötvényé 23.772.904 forintot, mindösszesen a két értékpapír tőkehozama 26.479.340 forintot tett ki, a hozam nyeresége pedig 4.500.000 forint, mely együttesen 30.479.340 forint.

A másodlagos keresete összegét annak figyelembevételével számította, hogy 2011. június 30-án szerzett tudomást a befektetési jegyek visszavásárlásáról, ekkor azonban azt nem állt szándékában kezdeményezni. Az ezen időpontig elérhető hozam 24.826.426 forint (56.825.421 forint teljes visszavásárlási érték és 31.998.995 forint vásárlási érték különbözete), mely összeg lekötéséből 2012. október 24. napjáig 2.097.487 forintra tett volna szert, így a jogtalan visszavásárlással és kifizetéssel mindösszesen 26.923.913 forint kára keletkezett.

Az I. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, hivatkozva arra, hogy a haszonélvezeti jog kötelezettje a II. rendű alperes állagörökösként köteles a felperesi követelés kiadására. Az örökhagyó által megkötött értékpapír-számlaszerződés a halálkor megszűnt, onnantól a számlakövetelést letétként kezelte tovább és csak annak értéke kiadására állt fenn kötelezettsége. A hagyatékátadó végzés alapján az állagörökös felel a hozamok haszonélvező részére történő kiadásáért, állagörökösként a II. rendű alperes volt jogosult a számlakövetelés felvételére, mindezért jogellenesség nem terheli.

Hivatkozott az I. rendű alperes arra is, a hagyaték tárgyát nem kötvény vagy állampapír, hanem kötvényalapokra, illetve állampapíralapokra vonatkozó befektetési jegyek képezték, melyeknek nincs garantált hozama és ahhoz külön a tőke nélkül nem is lehet hozzájutni, csak a teljes befektetés, vagy annak egy része megszüntetésével. A befektetési jegyek napi szinten vásárolhatók és eladhatók, meghatározott a napi eszközértékük, az is előfordulhat, hogy az eladáskor a befektető kevesebb összeghez jut hozzá, mint amennyit befektetett. Ezen befektetések kezeléséhez értékpapírszámla nyitása szükséges, mely pénzszámlából és értékpapírszámlából áll, utóbbin történik a dematerializált értékpapírok kezelése, a másik pedig a pénzforgalmat könyveli. Az, hogy az adott értékpapírszámlán fennálló teljes követelés az adott időpontban mennyit ér, a darabszám szerint nyilvántartott befektetési jegyek napi piaci árához igazodva állapítható meg; az örökhagyó elhunytakor az állampapír alapban 895.068 darab, a kötvény alapban 9.254.372 darab befektetési jegy volt.

Amennyiben megállapítást nyerne a felelőssége azért, hogy az értékpapírszámla-szerződést a felperes hozzájárulása nélkül szüntette meg és a teljes követelést a II.

rendű alperesnek fizette ki, csak a halál időpontja és a pénz kifizetése közötti időszakban keletkezett hozamért felelhet a II. rendű alperessel egyetemlegesen.

A II. rendű alperes joghatályos érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú bíróság a 31.G.40.215/2012/22. számú ítéletével kiegészített 2012. december 11. napján kelt 31.G.40.215/2012/17. számú ítéletével egyetemlegesen kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek 8.581.513 forintot, ezen összegnek 2011. szeptember 20-tól a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 2.865.402 forint lejárt kamatot, továbbá 530.695 forint perköltséget, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az elsőfokú bíróság a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 903.617 forint perköltséget; egyetemlegesen kötelezte az alpereseket, hogy a Magyar Államnak külön felhívásra 444.000 forint kereseti illetéket fizessenek meg, akként rendelkezett, hogy a fennmaradó 756.000 forint illetéket az állam viseli, kötelezte az alpereseket egyetemlegesen, hogy 15 napon belül fizessenek meg a Magyar Országos Közjegyzői Kamarának 111.000 forint eljárási díjat.

Az érvényesített követelés jogalapjának vizsgálata körében az elsőfokú bíróság kifejtette, az örökhatározó vagyonát, a hagyaték tárgyát képezte az elhalálozás időpontjában a perbeli értékpapírszámlán nyilvántartott 3.334.934 forint értékű, 895.068 db ... Alapból jegyzett befektetési jegy, valamint 30.912.379 forint értékű, 9.254.372 db ... Alapból jegyzett befektetési jegy, ezek értéke a hagyaték megnyílásának időpontjában együttesen 34.247.313 forintot tett ki. A törvényes öröklés rendje és a jogerős hagyatékátadó végzés szerint ezen hagyaték állagát örökölte meg a II. rendű alperes a felperes özvegyi haszonélvezeti jogával terheltén. A dematerializált, így fizikailag birtokba nem vehető perbeli értékpapírok nyilvántartásához elengedhetetlenül szükséges volt az értékpapírszámla, mely jogviszonyban - az I. rendű alperes védekezésében foglaltaktól eltérően - az ügyfél halála folytán szükségképpen bekövetkezett a jogutódlás, a számlán nyilvántartott értékpapírok ugyanis a tulajdonos halála folytán nem szűntek meg. Mindezek figyelembevételével vizsgálta az elsőfokú bíróság a haszonélvezeti jog tartalmát, esetleges megsértését.

Megállapította, az I. rendű alperes a „hagyatékot kiadni” a vele szerződő fél örökösének volt jogosult; az értékpapírszámla jogviszonyban bekövetkezett jogutódlás folytán értékesítésre megbízást az I. rendű alperes részére a II. rendű alperes adhatott, aki ezzel az értékpapírszámla feletti rendelkezési jogát gyakorolta. Az I. rendű alperes a II. rendű alperes örökösi minőségéről a hagyatékátadó végzés alapján kellett, hogy meggyőződjön, ezen okirat azonban felperes jogállását is igazolta, továbbá haszonélvezeti jogára a felperes külön levélben is felhívta a figyelmét, kinyilvánítva, hogy a hozzájárulása nélkül a perbeli számlaszerződéssel kapcsolatban kifizetés nem teljesíthető. Mindezt az I. rendű alperes kizárólag a felperes és a II. rendű alperes együttes rendelkezése alapján, a közös megállapodásuknak megfelelően lett volna jogosult kifizetésre - az egyik jogosult által önállóan gyakorolt rendelkezési jog esetén bírósági letétbe helyezéssel

teljesíthetett volna - tehát jogellenesen járt el, amikor a számlaszerződéssel kapcsolatos összes követelést kizárólag a II. rendű alperes részére fizette ki. Utóbbi ugyancsak felelős azért, hogy felperes az öröklés folytán őt megillető haszonélvezeti jogát a hagyaték vonatkozásában gyakorolni nem tudta, a hagyaték tárgyával önállóan rendelkezett.

Az alperesek a Ptk. 344. §-a szerint együttes károkozóknak minősülnek, a magatartásukkal okozott károkért fennálló felelősségük egyetemleges.

A kárösszeg vizsgálata körében kifejtette az elsőfokú bíróság, hogy az öröklés tárgyát nem az értékpapír megvásárlásakor eszközölt befektetés, hanem maguk az értékpapírok képezték, melyek vonatkozásában a haszonélvezeti jog nem értelmezhető. Az értékpapír hasznának megszerzése ugyanis csak az attól történő megváltás, az azon fennálló birtok vagy tulajdon megszüntetése útján lehetséges és az, hogy „hasznat hajtott-e” azon múlik, hogy az értékesítésre mely időpontban kerül sor, akkor mennyi az értékpapír eszközértéke, a megvásárláskori eszközérték és az eladáskori eszközérték különbözete a befektetés haszna.

Amennyiben az öröklés tárgyát a hagyatékot képező értékpapírok halál időpontjában fennálló értéke képezte, úgy a felperes a haszonélvezeti joga folytán az értékpapírok halál pillanatában fennálló teljes értékét meghaladó hasznaira tarthat igényt. Az örökhagyó elhunytakor a befektetési jegyek értéke tényként megállapítható volt, az is, hogy a visszaváltáskor milyen összeg került a II. rendű alperes részére kifizetésére, e két összeg közötti különbözet az, amely haszonként értelmezhető és haszonélvezeti joga folytán a felperest illetheti, ez az összeg 8.581.513 forint.

Nem osztotta az elsőfokú bíróság felperes logikáját és az azon alapuló számszaki levezetését az őt megillető haszon vonatkozásában; az I. rendű alperes az értékpapírokat kiszolgáltatni nem tudta, csak pénzbeli értékük megfizetésével tudott teljesíteni, ugyanakkor a halál pillanatában fennállott értéknél kisebb összegre vonatkozó fizetési kötelezettsége is fennállhatott volna, vagy azok a kiszolgáltatás időpontjától függően akár hasznat sem hajtottak volna. Továbbá amennyiben a felperes a befektetési jegyeket valóban nem kívánta volna értékesíteni, úgy őt megillető haszonhoz nem is juthatott volna hozzá. A felperes ténylegesen csak az értékpapírok megszüntetésekor realizált és haszonélvezeti joga folytán őt megillető haszonra jogosult, a kifogásolt jogügylet haszonélvezeti joga megszűnésére is vezetett, miután az értékpapírok kikerültek az örökös birtokából, az a továbbiakban semmilyen hasznat nem tudott hajtani. Ebből következően a felperest ért kár kizárólag a ténylegesen értékesített és a hagyaték tárgyát képező értékpapíroknak a II. rendű alperesnél realizálódott hasznaként definiálható, mely pénzösszeg az értékpapírok visszaváltásának időpontjában aznapi esedékességgel illette volna meg. Kára tehát az értékpapírok megszüntetésének időpontjában következett be a különbözeti összeg erejéig, azáltal, hogy az értékpapírnak akkor „elváló” hasznát haszonélvezeti joga ellenére nem kapta meg.

Figyelembe véve, hogy a felperes 2011. szeptember 20-tól jelölte meg késedelmi kamatigényét, az elsőfokú bíróság - az eltérő kereseti logikára figyelemmel - kiszámította a jogszerűen követelt összegnek ezen időpontig keletkező hasznait is, azaz a kárösszeg késedelmi kamatait is, és annak megfizetésére is kötelezte az alpereseket 2.865.402 forint tőkésített kamattartozás erejéig. Mindezért az elsőfokú

bíróság a ténylegesen realizálódott „haszon”, valamint annak a felperes által megjelölt kamatkezdési időpontig keletkezett további „haszna”, késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alpereseket egyetemlegesen, az ezt meghaladó keresetet elutasította.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen a részbeni megváltoztatását, alperesek keresete szerinti teljes marasztalását - további 19.532.425 forint megfizetésére kötelezését - a marasztalás felemeléséhez szükséges esetre másodlagosan a hatályon kívül helyezését kérte.

Álláspontja szerint tévesen vont le következtetést az elsőfokú bíróság arra, hogy a jogellenes értékpapír visszaváltás időpontjában kifizetett 42.826.826 forint és az örökhatályó halálakori érték, 34.247.313 forint különbözete, azaz csak 8.581.513 forint és annak lejárt kamatai vonatkozásában jogszerű a követelése. A Ptk. 164. § (1) bekezdése értelmében a perbeli állampapír és kötvény a keresetlevél beadásáig is hasznát hajtó dolog volt, így nem fogadható el az az ítéleti álláspont, hogy ezen értékpapírok vonatkozásában a haszonélvezeti jog nem értelmezhető, ennek egyébként is ellentmond annak megállapítása, hogy az értékpapírok megszüntetésekor realizált és haszonélvezeti joga folytán őt megillető haszonra jogosult. A perben nem volt vitás, hogy a per tárgyát képező értékpapírok hasznát hozták, és ha nem kerültek volna megszüntetésre, hasznát hoznának a mai napig; hasznát már a hagyaték megnyílta előtt is realizálták, így annak összege is a felperest illeti. A haszon nem vitásan az eladással realizálódik, de mivel a hozzájárulása nélkül nem lettek volna eladhatók, és a felperes nem kívánta megszüntetni a befektetéseket, az őt ért kár nem szűkíthető le a hagyaték időpontja és a jogellenes megszüntetés időpontja közötti hozamra; olyan helyzetbe kell hozni, mintha a megszüntetés nem történt volna meg. A jogellenes megszüntetés következtében tehát elmaradt hasznát is meg kell az alpereseknek téríteniük, mely az élete végéig megillető hozam megfizetését jelenti. A felperes a keresetlevél benyújtásáig számította a hozamokat, ez nem fedti le a tényleges kárát, erre tekintettel nyilatkozott akként, hogy fenntartja jogát a kereset felemelésére. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a másodlagos kereset elutasítását nem indokolta.

Álláspontja szerint téves az az ítéleti álláspont is, hogy a jogellenes megszüntetés és a keresetlevél benyújtása közötti időre lejárt kamat számításának van helye; az örökhatályó ugyanis befektetést eszközölt, a jogellenes megszüntetés okán a felperest olyan helyzetbe kell hozni, hogy a hozamát befektetve hasonló hozamot tudjon elérni. Ennek alátámasztására kezdeményezte az első fokú eljárás során szakértői vélemény beszerzését, melyre nem került sor, ez - szükség esetén - az ítélet hatályon kívül helyezésére ad alapot.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte, hivatkozva a tényállás kellő feltárására, a bizonyítékok okszerű mérlegelésére, az abból levont jogi következtetés helytállóságára.

Az alperesek marasztalásának felemelésére irányuló felperesi fellebbezési kérelemre és alperesi fellebbezés hiányára tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a

jogorvoslati eljárás során nem bírálta felül a keresetnek részben helyt adó döntést, az elsőfokú bíróság ítélete ugyanis e körben a Pp. 228. § (3) bekezdése szerint jogerőre emelkedett; a másodfokú eljárás tárgyát a sérelmezett kereset elutasítás megalapozottságának a vizsgálata képezte.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, és eljárásjogi szabályt nem sértve hozta meg helytálló érdemi döntését.

A fellebbezésben foglaltaktól eltérően a perbeli haszonélvezeti jog ítéleti értelmezése nem önellentmondásos, az összhangban áll a Ptk. 157. § (1) bekezdésében foglaltakkal. Az elsőfokú bíróság helytállóan tekintette azt rendhagyónak, figyelemmel arra, hogy a nem vitásan dematerializált befektetési jegyek vonatkozásában a haszonélvezeti jogosítványok közül nincs mód birtoklásra, használatra, csak a hasznok szedésére. Utóbbi is speciális annyiban, hogy nincs garantált hozam, a perbeli befektetési jegyek esetén hozam csak azok visszaváltásával, az adott napra érvényes árfolyamtól függően a visszavásárlási ár kifizetésével realizálható. A visszaváltás egyidejűleg az értékpapírokra fennálló tulajdonjog, ebből következően az azokat esetlegesen terhelő haszonélvezeti jog megszűnésére vezet.

A perbeli haszonélvezet a Ptk. 164. § (1) bekezdése által szabályozott; a Ptk. 164. § (2) bekezdésében foglaltakból következően a tulajdonos a haszonélvezettel terhelt követelést nem szüntetheti meg, ez ellentétes lenne a haszonélvezet jogi természetével. A haszonélvezet jogellenes megszüntetése a kártérítésre vonatkozó általános szabályok szerinti kárfelelősséget eredményez, így nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor felperes érvényesített joga alapján a kár felmerültét és mértékét vizsgálta, helyesen vonva le következtetést a kárigény részbeni alaptalanságára.

Teljes körűen osztotta a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontját, hogy az öröklés tárgyát nem az értékpapírok megvásárlásakor befektetés, hanem maguk az értékpapírok képezték, melyek értéke a halál időpontjában egyértelműen meghatározható volt. Ezen dolgokon és ezen időpontban szerzett a felperes túlélő házastársként - jogszabály rendelkezésén alapuló - haszonélvezeti jogot, így a hagyaték megnyílta előtti hozamra vonatkozó jogosultságával kapcsolatos érvelése nem foghat helyt, alaptalanul kifogásolta az öröklése előtti hozam mértéke vizsgálatának az elmaradását, jogot ugyanis korábban nem, csak a hagyaték megnyíltával szerezhette.

A fellebbezésben foglaltaktól eltérően nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a kárt a befektetési jegyek hagyaték megnyílta és visszaváltásuk időpontjában értéke egybevetésével látta vizsgálhatónak, és csak annak különbözete erejéig találta megállapíthatónak.

A per nem vitás adatai szerint a befektetési jegyek visszaváltásáról az aznapra irányadó árfolyam ismeretében lehet dönten, az árfolyamváltozás iránya előre

biztosan nem látható, nem kalkulálható, garantált hozam hiányában nem zárható ki, hogy az egy jegyre jutó visszaváltáskori nettó eszközérték nem éri el vételkorit, így feltételezés az a fellebbezési érvelés, hogy azok a visszaváltásuk hiányában a felperes élete végéig hasznot hoztak volna. Rámutat a Fővárosi Ítéltábla arra is, hogy az első fokú eljárás során konzekvensen állított felperesi visszaváltási szándék hiánya kizárja a hozam realizálhatóságát, a befektetési jegyek visszaváltása nélkül a haszonélvezeti jog lényeges ismérve, a haszon szedése nem valósulhatna meg. Ebből következően jelen tényállás mellett fogalmilag kizárt a kárigényként pénzkövetelést támasztó felperes olyan helyzetbe hozása, mintha a befektetési jegyek visszaváltása nem történt volna meg, az azzal kialakult jogi helyzet ugyanis nem visszarendezhető, anélkül egyébként meg sem nyílt volna a joga a hozam követelésére.

Miután a perbeli befektetési jegyek nem minősültek folyamatosan hasznot hajtó dolognak, a felperest élete végéig megillető hozamra mint elmaradt haszonra másodlagos keresetben előterjesztett igény nem lehet alapos. Emellett a Ptk. 355. § (1) bekezdésének alkalmazásához fűződő egységes bírói gyakorlat az elmaradt haszon érvényesítése körében nem a tervezett nyereségnek, hanem a tényleges haszonkiesésnek tulajdonít jelentőséget, melynek összegét a felperes tartozott volna kétségmentesen bizonyítani. Az e körbeni számszaki kalkuláció azonban egyrészt a hozamszámítás időszakának önkényes meghatározásán - a visszaváltásról történő tudomásszerzés állítólagos időpontjáig - és annak feltételezésén alapult, hogy a részére járó pénzt a számított időszakra bizonyosan, adott kondíciókkal lekötötte volna.

A hozam összegében megmutatkozó bizonytalanság okán helytállóan nem fogadta el az elsőfokú bíróság az elsődleges keresetben levezetett kárszámítást sem. Kétségtelen, hogy a II. rendű alperes a befektetési jegyek általa kiválasztott időpontban történő visszaváltásával jogellenesen egyoldalúan döntött a haszonélvezet megszüntetéséről, és az azok hasznaként minősülő hozamból a felperest nem részesítette. Ugyanakkor a felperes elsődleges kárszámítása a hozamok alakulásának utólagos ismeretén alapult, mely - a fent már kifejtettek szerint - a visszaváltáskor még előre nem volt látható.

Arra nincs a perben adat, hogy az I. rendű alperes a hagyaték megnyíltá és a visszaváltás közötti időszakban bármikor a visszaváltáskori hozamot meghaladó, magasabb hozamot realizálhatott volna. Ezért nem téves a befektetési jegyek fenti két időpontbani értéke meghatározásán és - pozitív egyenleget eredményező - egybevetésén alapuló kárszámítás, melynek - a teljességre törekvő reparáció elvéből következően - helytállóan képezte részét a késedelmi kamatigény kezdő időpontjáig történő kamatfelszámítás.

Megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság által levezetettől eltérő számításra adhatott volna alapot, amennyiben a felperes és a II. rendű alperes között lett volna olyan előzetes megállapodás, melyben rögzítik, hogy a befektetési jegyek visszaváltása meghatározott hozam elérése esetén lehetséges, és ettől tért volna el a II. rendű alperes olyan időpontban történő visszaváltással, amikor a remélt hozam még nem volt elérhető, de az - későbbi időpont bevétele esetén -

realizálható lett volna. Ebben az esetben a felperes az előre megszabott hozamra igényt tarthatott volna, függetlenül annak ténylegesen alacsonyabb összegben történő realizálásától.

Mindezért nem tévedett az elsőfokú bíróság a kereset részbeni elutasításakor, alperesek marasztalásának felemelésére a fellebbezésben előadottak nem adtak alapot, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel támadott rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - utalva a Pp. 254. § (3) bekezdésében foglaltakra - helybenhagyta.

Felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelezte I. rendű alperes jogi képviseleti munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére, melyet a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdése alkalmazásával, mérlegeléssel, a kifejtett ügyvédi tevékenységhez igazodóan 100.000 forint + áfa összegben határozott meg.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárásban nem nyilatkozó, tárgyaláson meg nem jelenő II. rendű alperes javára a Pp. 79. § (1) bekezdésének utolsó fordulata alkalmazásával jogorvoslati perköltség felszámítását mellőzte.

A felperes költségmentessége folytán le nem rótt 1.562.600 forint jogorvoslati illetéket a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése alapján a Magyar Állam viseli.

Budapest 2014. május 27.

Dr. Tibold Ágnes s.k.,
a tanács elnöke

Levek Istvánné dr. s.k.,
s.k.,
előadó bíró

Dr. Felker László
bíró